

Vážený pane redaktore.

Máme rok 2011. Pro mnohé, kteří si v novoročním přípitku či předsevzetí slibovali mnoho nejlepšího a pozitivního, je to rokem nových nadějí.

Pro mne, člověka žijícího více než tři desetiletí v samém srdci Šumavy a sedmnáctým rokem vykonávajícího starostu malé šumavské vesničky Modrava je to v určitém ohledu rokem beznaděje.

Před dvaceti lety byl vyhlášen Národní park Šumava.

Před deseti lety jsem Národní park Šumava přirovnal k bezprizornímu frackovi, který je na obtíž zejména svým rodičům - státu.

Ředitelem byl tenkrát Ivan Žlábek a mediálně tehdy nebylo hroznějšího člověka. Nebyli jsme s panem ředitelem Žlábkem přátelé, ale tehdy byl alespoň důvod k oslavám.

Nelhalo se, nepodvádělo, nebyli jsme falešní kolegové, ale byli jsme kolektiv. Nebáli jsme se veřejně promluvit.

Co můžeme s hrdostí oslavovat v nadcházejícím dvacetiletém výročí?

Nemáme ředitele Správy národního parku.

Nemáme plán péče o národní park, který je základním strategickým dokumentem péče o 69 tisíc hektarů české země a povinnost mít tento dokument a řídit se jím vychází ze zákona.

Nemáme ani návštěvní řád Národního parku Šumava. Tím, že ho nikdo nečte, se nedá říci, že ho není potřeba. Je opět zákonným dokumentem upravující veřejné využívání území Národního parku Šumava.

Nemáme zónaci. To co máme, to co se nazývá zónace, tak to umožňuje Správě Národního parku Šumava těžebně drancovat bývalé Státní přírodní rezervace.

Máme plno medailí a certifikátů a třeba budeme mít i Diplom Rady Evropy. Máme divoké srdce, zelené srdce. K čemu to je dobré?

Vzpomínám si, jak jsem za doby ředitelování Ivana Žlábka strávil nekonečné hodiny nad vyšetřováním ztráty necelých 12 kubíků dřeva ze Ztracené slatě u Modravy.

Dnes Správa národního parku kšeftuje s tisíci kubíků dřeva z bývalých Státních přírodních rezervací a je klid. Asi se změnila doba. Asi proto jsou dobré ty diplomy.

Vzpomínám si, jak se za ředitele Ivana Žlábka oslavovalo stavění hájoven, informačních středisek, turistických cest, silnic na odvoz dřeva.

Dnes se cesty bagrují, bourají, zavírají a maximálně se opraví to, co Ivan Žlábek postavil.

Dokonce se oslavuje i obnova lesa Ivana Žlábka. Sice trochu jinak, jako přirozená obnova, ale kdo by se nad takovou „drobnou“ lží pozastavil.

Máme přeci všehoschopné certifikátory, kteří potvrdí, že i sebevětší lež a nesmysl je čistá Boží pravda.

Co tedy budeme slavit v březnu tohoto roku? Výtěr mníka? Nepotřebuje náhodou šumavská perlorodka především pstruha a čistou vodu?

Možná k dvacetiletému výročí dostaneme dárek ve formě nového ředitele.

Bude to ale Herkules, který vyčistí ten bájný Augiášův chlív vytvořený na Šumavě díky fabulacím, aroganci, neschopnosti, nekonceptnosti a politické matlanici? Já si myslím, že ne.

Problém totiž nebude v tom, zda dostane nový ředitel černý puntík od regionu, když se se starosty či hejtmany nedomluví na kdejaké volovině.

Problém je v tom, že největší chlív je ve Vršovické 65, tam, co sídlí ministerstvo životního prostředí.

No a tam žádnou „vodu“ šumavský Herkules nepřivede.

Ing. Antonín Schubert
Starosta Modravy